

„Seda mina ei tea,“ kostis õppetaja: „aga kihelkonna, küla ja teie nimi seisab selgest kirja peal, sellepärast ei või siin asja juures mingi eksitust olla. Lugege kirja, küll siis kohe näate, kes seda on kirjotanud?“

Kalamees vastas: „Nuuväärt õppetaja! mina ei oska kirjutuid kirjatähti oma keele, veel vähemine Saksa keele lugeda, olge nii hääd, ja lugege mulle, mis kirjas seisab?“

Kiriko õppetaja murdis pitseri, tegi kirja lahti, ja luges siis nõnda, kuidas siin meie keele seisab (kiri ise oli Saksa keele):

„Mina kallid sõber Mäginit!“

Nuus mees täidab oma lubadust! Ja õiglase mees usub teise sõna peale, muidu ei oleks teie mite ühe tundmata võõrale raha lugemata laenuks annud, keda oma elo aéal esimest korda nägite, kui teda poolsurvnut mere laenetest võälja tõmbasite. — Kaa mina olen teiega nüüd tuttavamaks saanud. Helsingi linna jõudes oli mul esimene mure, teie elo ja tegusi sügavamalt tundma õppida. Need sõnumid, mis mina teie pärast tuttawate läbi sain, olid niisugused, et mina elo otsani seda filmapilks saan õnnistama, kus teiega kokko juhtusin; aga teiselt poolt soowin mina kõigest südamest pisut sest suurest võlast kustutada, mis teistel ja mul teie wasto on. Tean küll selgeste, et mõned võlad niisugused on, mis meie ei ial ega milgi kombel täielikult ei jõua kätte tasuda; siiski kui mina seda täidan, mis mul

wõimalik: siis ei tohi mind ükski tänamataks loomaks sõimata. Mina olen kuulnud, armas Mäginit, kuidas teie ligemisearmastuses, enese elust lugupidamata, juba mito ja mito inimest surmast olete peastnud, mis eest teile tännine wäga pisut täko osaks on saanud. Mina soowin kõigest südamest üht osa ülekohut teie wasto hääks teha, ja olen sellepärast Helsingi linna, kaupmees Mülleri kätte weskliid saatnud ja teda palunud, et tema teile kaks tuhat rubla õbedat kohe wälja maksaks, ja pealegi weel, nii kaua kui elate, teile igal aastal sada rubla õbedat elamise kuluks peab andma, misga oma wana päwi õlpsamalt edasi wõite ajada. Sellega ei arwa mina küll oma wõlga teie wasto tasotut olema, waid aga nii paljo ülesturnistada: et mina teid ei ole unustanud.

Wõib olla, et mina tulewal suwel jälle Soome maale reisin, siis ei jätta mina teid mite waatamata. Jumalaga!

Teie tänalik
krahw Sternenhorst.

Nüüd wõib igamees arwata, mis suur rõem wanal kalamehel selle kogemata kingituse üle oli; tema nuttis kui weike laps rõemo pärast, ja palus õppetajat teist ja kolmatkorda kirja lugeda, kas kõil tõeste nõnda pidi olema, kuda tema kuulnud.

Ta kui tema mõne pääwa pärast Helsingi linna läks ja kaupmees Mülleri juures raha walmis loetut leidis, mis temale krahwi käso peale wäljamakseti,